

Μέ θλιβερή καμπάνα
σημαίν' ἢ κακομοίρα
πῶς ἔπεσε ἐνδόξως...
οὐς ἔθραψε τὸ μάννα
'στὸν θρέφαντα Σωτήρα
χολὴν προσφέρουν κ' ἔξος.

Εἶπε λαὸς προπέτης
πῶς ἀπομένει νῆστις
μὲ κλεινοψηφίας,
κ' ὡς ἄφρον ἠηρότης
προδέδωκεν ὁ μύστης
τὴν ἀβυσσον σοφίας.

'Ὡς ἄψυχον τὸν ζῶντα
ἐθρήνησε τὸ κόμμα
τῶν Κορυβαντιῶντων...
κατὰ τὸν Σολομῶντα
βόθρος βαθὺς τὸ στόμα
Παυσαϊῶν πεινόντων.

Παυσαϊῶν πεινόντων
ἐν σκολῇ πορείᾳ
τρίβολοι καὶ παγίδες...
δασκάλων μονοτόνων
μεγάλῃ φασαρίᾳ,
ποῦ δὲν τὴν ξαναεἶδες.

Σίψη στρατῶν συνάγει
ὁ μὲς 'στὸ καταράκτα
τὴν σωτηρίαν βλέπων...
ἱερῶ προσεπάγη
ὁ τὸν λαὸν τὸν βλάκα
εὐζῶνῶν λόγη σέκων.

Στὰ πύλη της τὰ τόσα
κ' ἡ στρουγγα σου εὐχίσου
ἐκίνητη νὰ γίνῃ...
βαθρὸν σε καθορῶσα
ἢ πάναγος Ἄρχη σου
μητροπροεπὶς ἐθρήνει.

«Εἰς ξεραιλας φρέαθ
συναπολοῦνται πάντα
τὰ τέκνα τῶν αἱμάτων...
ὡ σὺ γλυκὺ μου ἔαρ,
κανέλα καὶ λεβάντα,
πηγὴ περισσυνμάτων.

»Μὲ τοῦτο καὶ μ' ἐκαίνο
μ' ἔκαμες ν' ἀπομείνω
ζεβραῶκτη σὸν Λαῖθη...
ὡ τέκνον σὺ γλυκὺ μου,
ποῦ πῆρες τὸ βρακί μου,
τὸ κάλλος σου πῶς ἔδου;

Σωτήρα μου σπολλάτη,
ὄντως υἱὸς ἐφάνης
πολιτικῆς εὐστόχου,

κ' ἔπηγες 'στὸ Παλάτι
παράπονα νὰ κίνης
κατὰ τοῦ Διαδόχου.

Κ' ἀπάνω 'στὸ τροπάρι
ὁ Βασιλεὺς μὲ χάρι
σοῦ δίνει τὰ πακούτσα,
καὶ σουλάτανε ὠραία
καὶ πῶς 'στὴν παρὰ
ἐπήγες κοῦτσα κοῦτσα.

Μὲ σουδαρίου χρώμα
καὶ δίχως κοκκιναδί
κυττάζω τὸ κοπάδι,
καὶ καθελὸν τὸ κόμμα
Σκουλοῦθης τὸ κηρέα
καὶ γιὰ ταφὴν ἔξωδεύει.

Σοῦ ἔφρθησαν ἀπίστως
κ' ὁ Θρόνος ἀνεπίστως
σοῦ γύρισε τὰ νῦτα...
'Ἐρραναν τὸν Σωτήρα
οἱ Μυροφόροι μύρα
καὶ ρόκαις καὶ καρῶτα.

Ἢ τῆς παραφροσύνης
καὶ τῆς φρικτῆς ματίας
τῆς τῶν Σωτηροκτόνων...
Σῶτες τῆς Ρωμοσύνης,
ἀξίωσον εὐνοίας
κ' ἐμὲ τὸν φαμφαρόνον.

Καὶ νῦν ὀπερφάνως
νταῖς ρεπουμλικάνος
νὰ γίνης σὸν προπερῶ...
λαφ σου σωτηρίαν
καὶ νέαν καταρίαν
δώρησαι σὴ ἐγέρσει.

Νὰ τὸ νέον Ἰκευργίεν,
ποῦχει κ' ἓνα τῶν λογίων.

Νικελάκης Διληγιάννης, συγγενῆς τοῦ Θεοδοῦ,
γηραιὸς λιμοκοντόρος, πρόφην Πέτρος 'στὸ Παρῖ.

Δημήτριος ὁ Κριζῆς, Ὑδραῖος τὴν πατρίδα,
ε' ἓνα χορὸ μ' ἔκαλεσε κ' ἀπ' τότε δὲν τὸν εἶδα.

Ὁ Παππαδιαμαντέπουλος, τοῦ Στάμματος κολῶνα,
κοῦπαξε ὁλοὶ τῆς μαμηῆς κ' ἐγένικνε λεχάνα.

Ἄγγελος Βλάχος... Ὁ Ρ ω μ ῖ ος κ' ἀπὸ πάντων τῶν
ποῦ 'στὸ Παλάτι ὁ Σωτήρ δὲν τοῦδωσε τὸ χεῖρ [συγγαίρα].

Σπυρίδων Ἀραβαντινός, καθόλου δὲν τὸν ἔβου,
ἐν τούτοις γιὰ τὴν ἀμαρὰ τοῦ Νιόντου τὸν συγγαίρα.

Εἰς τὸνομα τοῦ Λάκκωνος Θεμιστοκλῆς Ἐτασία
ὁ Λόρδος τὴν χρασαίτηκε καὶ τοῦλθε σὸν κλωστήα.